

MY VŠICHNI NEŘÁDI

host

C.L.
Herman

MY VŠICHNI NEŘÁDI

Amanda Foodyová

C. L. Herman

přeložila
Agáta Hamari

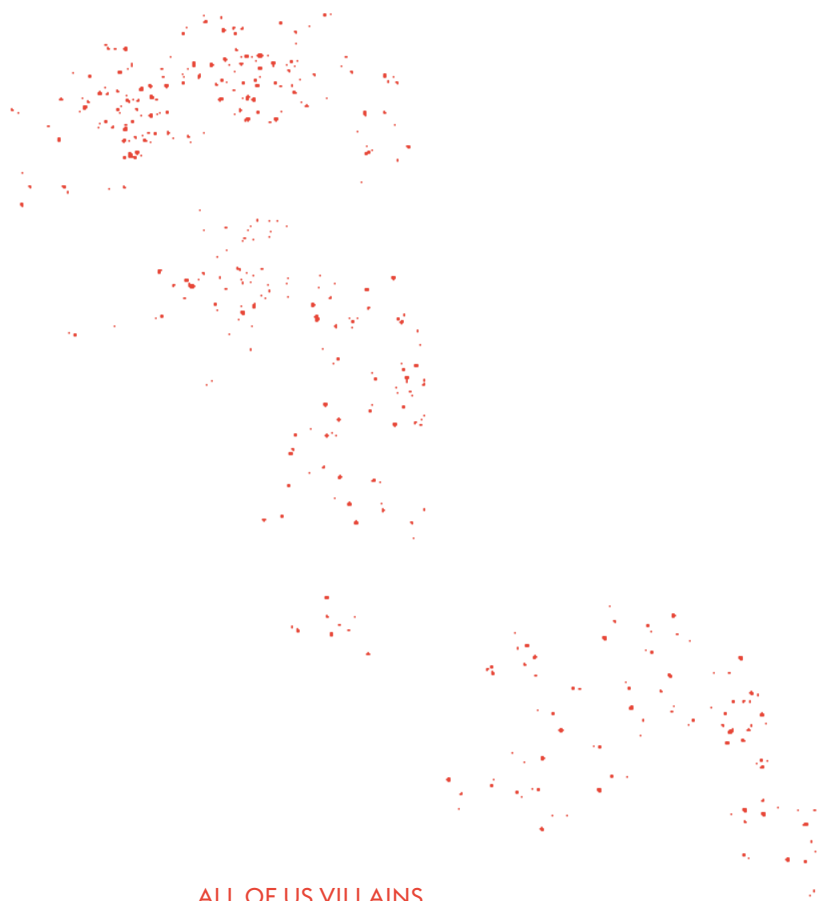
Brno 2023

Krev nade vše

MY VŠICHNI NEŘÁDI

Amanda Foodyová C. L. Herman

ALL OF US VILLAINS

Copyright © 2021 by Amanda Foody

and Christine Lynn Herman

Jacket art by Will Steahle

Map by Jennifer Hanover

Translation © Agáta Hamari, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1571-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1572-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1573-8 (MobiPocket)

Trevorovi a Benovi,
užijte si prázdniny!

ALISTAIR LOWE

*Loweovi si z krutosti udělali korunu
a tu nosí, jako by pro ně byla stvořena.*

TRAGICKÁ TRADICE: PRAVDIVÝ PŘÍBĚH MĚSTA,
KTERÉ POSÍLÁ SVÉ DĚTI NA SMRT

Rodina Loweova byla v pradávných krvavých dějinách jejich města vždycky považována za ty největší neřády a nikdo to nevěděl lépe než bratři Loweovi.

Rodina žila na odlehlém panství, vystavěném z prastarého kamene porostlého mechem, které stálo ve stínu vrb. Za noci, kdy ilvernathské děti tropily lumpárny, se občas přikradly až k vysokému plotu z tepaného železa a vsázely se, kdo z nich se odváží dotknout slavného visacího zámku na řetězu u brány — toho, do něhož byla vyrytá kosa.

Škleby jako šotci, šeptaly si děti, protože děti z Ilvernathu milovaly pohádky — a obzvlášť ty pravdivé. *Potichu jako přízraky a sinalí na smrt. Rozervou ti hrdlo a vysají ti duši.*

Všechny tyhle zkazky byly zasloužené.

Dnes už bratři Loweovi věděli, že hněv obyvatel města není radno pokoušet, ale neodradilo je to od toho, aby uprostřed noci tajně přelezli plot a vychutnali si trochu bezstarostného dobrodružství.

„Slyšíš to?“ Starší z nich, Hendry Lowe, se postavil, oprášil si z šedivého trička lesní hlínu a prokřupal si klouby, pěkně jeden po druhém. „Takhle to zní, když se porušují pravidla.“

Na to, aby se nějakými pravidly jakkoli zaobíral, byl Hendry Lowe moc hezký. Nos měl posetý pihami z odpoledních šlofiků na slunci. Okolo očí a podél lícních kostí se mu ob-
táčely tmavé kudrny — trochu přerostlé, protože se už celé měsíce nestříhal. Jeho oblečení sladce vonělo po koláčcích, které si ráno často strkal do kapes.

Hendry Lowe byl na neřáda až příliš okouzlující.

Z plotu seskočil jeho mladší bratr Alistair a nemotorně se zřítil do trávy. Nerad cokoli dělal bez použití magie, protože bez ní mu nikdy nic pořádně nešlo — dokonce ani něco tak jednoduchého jako doskočení na zem. Jenže dnes večer neměl magie nazbyt.

„Slyšíš to?“ zopakoval Alistair a při vstávání se ušklíbl. „Takhle to zní, když se lámou kosti.“

Přestože si bratři byli podobní, na Alistairově tváři vy-
padaly rysy Loweovy rodiny jinak než u Hendryho. Trávil spoustu času uvnitř, takže byl bledý, jeho oči měly barvu cigaretového popela a vlasy se mu vepředu sbíhaly do tvaru písmene V, ostrého jako břitva. I v září měl na sobě vlněný svetr, protože mu byla pořád zima. V kapse nosil nedělní křížovku, jelikož byl neustále znuděný. Byl o rok mladší než Hendry, o dost mocnější a o hodně, o hodně zákeřnější.

Alistair Lowe byl ukázkový neřád. Ne proto, že by byl od přírody krutý nebo zjevně namyšlený, ale proto, že občas chtěl. Spousty příběhů, které si ilvernathské děti mezi sebou šeptaly, do světa vypustil on.

„Tohle je ale debilní nápad,“ ucedil Alistair. „To je ti jasný, že jo?“

„To říkáš vždycky.“

Alistair se zachvěl a strčil si ruce do kapes. „Teď je to jiný.“

Před dvěma týdny se měsíc nad Ilvernathem zbarvil do-
ruda a teď na obloze jasně zářil jako čerstvá rozšklebená rána.

Říkalo se mu Krvavý měsíc a značil, že se po dvaceti letech příměří znovu blíží čas turnaje. Do pádu Krvavého závoje zbývaly už jen dvě neděle a ani jeden z bratrů je nehodlal strávit v tichých, zlověstných sálech jejich domova.

Cesta do města jim trvala dlouho — vyplýtvat na to čaroprsten s kouzlem Odsud tam se jim takhle těsně před turnajem nechtělo a ani jeden z nich neuměl řídit. Oba byli ponoření v myšlenkách. Hendry — podle toho, jak si prohraboval kudrliny a uhlazoval pomačkané rukávy — vypadal, že sní o setkání s nějakou hezkou dívkou.

Alistair přemýšlel o smrti. Konkrétně o tom, jak ji někomu přivodit.

Pochmurné kamenné budovy Ilvernathu stály už přes šestnáct set let, ovšem v posledních několika desetiletích se jim dostalo renovace v podobě nablýskaných skleněných výloh a módních restaurací se zahrádkami. Přes nepřehledné bludiště dlážděných jednosměrných uliček, pochybnou občanskou vybavenost a téměř neexistující parkovací místa byl Ilvernath považován za městečko s velmi slibnou uměleckou a magickou scénou.

Ne že by sedm prokletých ilvernathských rodin věnovalo modernímu světu přílišnou pozornost, i když moderní svět nedávno začal věnovat pozornost jim.

U Straky byl oblíbený podnik bratrů Loweových, přestože by to vzhledem k tomu, jak zřídka ho navštěvovali, málokoho napadlo. Alistair chtěl za každou cenu udržet jejich identitu v tajnosti a jejich fotografie dál od novin, a tak trval na tom, aby cíle svých nočních výprav obměňovali. Nemohli si dovolit, aby se stali známými tvářemi — a přesně proto taky nechodili do školy a učili se doma. Podle toho, co říkala jejich babička, stačilo, aby někdo jenom zašeptal jejich jméno, a celé město by bralo do ruky vidle.

Alistair se na Straku a její vývěsní štít, který v rudém měsíčním světle vypadal jenom jako temný stín, ponuře zadíval. Přemýšlel, jestli mu to za ty potíže stojí.

„Nemusíš chodit dovnitř,“ řekl mu Hendry.

„Někdo na tebe musí dávat pozor.“

Hendry si sáhl pod tričko a vytáhl řetízek, na němž se houpal křemen. Uvnitř něj pulzovalo šarlatové světlo, což byla barva čarokamene plně nabitého vysokou magií.

Alistair Hendryho popadl za zápěstí a zastrčil mu kámen zpátky za výstřih, než si toho někdo stačil všimnout. „Koleduješ si o malér.“

Hendry na něj jenom mrkl. „Koleduju si leda o drink.“

Magie byla surovina ceněná po celém světě — lidé ji hledali, sbírali a potom z ní vyráběli vlastní kouzla a kletby. Kdysi dávno existovaly dva druhy magie: strašlivě mocná vysoká magie a slabší, lehce dostupná obecná magie. V průběhu dějin spolu celé říše hamizně válčily o držení zásob vysoké magie, a než lidstvo vynalezlo dalekohled a naučilo se stáčet pivo do lahví, veškeré její zdroje vyčerpalo.

Nebo si to alespoň všichni mysleli.

Před stovkami let se sedm rodin nedokázalo dohodnout, kdo bude mít v držení vysokou magii Ilvernathu. A tak dospěli k hrozné dohodě — ke kletbě, již na sebe rodiny se-slaly. Ke kletbě, která zůstala tajemstvím... až do minulého roku.

V každé generaci musela každá ze sedmi rodin navrhnout jednoho šampiona, který měl bojovat v turnaji na život a na smrt. Vítěz své rodině zajistil výlučné právo na ilvernathskou vysokou magii, které se začátkem nového cyklu vypršelo, a turnaj začal nanovo.

Loweovi měli v turnaji tradičně převahu. Z každých tří turnajů dva vyhráli. Během posledního cyklu před dvaceti

lety Alistairova teta povraždila všechny své protivníky v průběhu čtyř dnů.

Než se zbylí obyvatelé Ilvernathu o turnaji dozvěděli, mohli se jenom domnívat, že důvod, proč ta záhadná rodina stranicí se společnosti požívá tolik respektu od zákonodárců a čarotvůrců, asi spočívá pouze v jejich bohatství a krutosti. Jenže teď už přesně věděli, jak nebezpeční Loweovi doopravdy jsou.

Takže když jim nyní nad hlavou zlověstně svítil Krvavý měsíc, byl dnešek velmi riskantním dnem na to, aby jediní dva Loweovi, kteří byli v turnajovém věku, zatoužili po živé hudbě a půllitru piva.

„Je to jenom jeden drink,“ usmál se Hendry chabě na Alistaira.

Přestože Loweova rodina svého šampiona ještě oficiálně nevybrala, oba bratři vždycky věděli, že to bude Alistair. Dnešek pro ně znamenal víc než jen to, že jdou spolu na pivo.

„Fajn.“ Alistair strčil do dveří.

Hospoda byla stísněná a špinavá. Ve vzduchu se vznášel cigaretový kouř a z jukeboxu v rohu vyřvávala rocková hudba. Přes stůlek v každé kóji byl přehozený červeno-bílý kostkovaný ubrus. Na ty, kdo se chtěli družít, čekaly kulečnickové stoly. A ti, kteří se chtěli držet spíš v pozadí, zase měli pro sebe pinballový automat s knoflíky ulepenými od whisky.

Uvnitř se to jenom hemžilo lovci kleteb, kteří cestovali všude po světě a okukovali magické anomálie, jako byla ta v Ilvernathu — například kletbu v Oxacotě, kvůli níž celé město skoro sto let spalo, nebo tu na zřícenině v Môlier-sur-Olenne, která odsoudila vetřelce k jisté smrti přesně za devět dní. Teď se turisté shlukovali do skupinek, špitali si a v rukou drželi značně ohmatané výtisky *Tragické tradice*. Nedávný bestseller světa odhalil tajemství turnaje na život

a na smrt i ilvernathskou žílu vysoké magie... a vrhl jejich zapadlé městečko přímo do středu celosvětové pozornosti.

„Já jsem nevěřil, že Krvavej měsíc je fakt rudej,“ zaslechl Alistair šepot jednoho z nich. „Myslel jsem, že se mu tak jenom říká.“

„Turnaj je kletba vysoký magie. Vysoká magie je vždycky rudá,“ odpověděl mu další.

„Anebo,“ protáhl třetí hlas, „se tomu prostě říká Krvavej měsíc, protože se pod ním parta děcek tři měsíce navzájem vraždí. To vás nenapadlo?“

Alistair s Hendrym se šinuli hospodou a vyhýbali se turistům. „Myslíš, že babička teď začne dostávat dopisy od fanoušků?“ uchechl se Hendry. „Slyšel jsem, že hned v první kapitole je fotka celý naší rodiny. Doufám, že na ní vypadám dobře.“

„Nechci ti kazit radost, ale ta fotka je deset let stará,“ oznámil mu Alistair suše.

Hendry se na okamžik zatvářil zklamaně, ale potom se rozzářil. „Takže celej svět teď ví, žeš měl vlasy ostříhaný podle hrnce?“

Alistair obrátil oči v sloup a vydal se k baru. Přestože byl o rok mladší než Hendry, díky prázdnému pohledu v očích působil starší — dost starý na to, aby po něm nikdo nechtěl doklady.

Poté co si objednal, všiml si, že stojí vedle dvou dívek, které se mezi sebou dohadují.

„Tos sem vážně přišla sama?“ zeptala se první. Byla silně cítit levným pivem a stejně jako všichni ostatní hosté měla na každém prstě křišťálové čaroprsteny, které bíle zářily obecnou magií. Alistair tipoval, že v nich jsou uzavřena jednoduchá kouzla: Lék na kocovinu, Zmizík bedárů, Sirka... všechno, co se hodilo na páteční tah po hospodách.

„Jasně že ne,“ odpověděla ta druhá a uhladila si zářivě rudé kudrliny. „Tamhle mám kamarády.“ Neurčitě mávla na celý bar.

„Já jsem si to myslela,“ ušklíbla se přiopilá holka. „Teď seš přece slavná. Na obálce jednoho časáku mají mámy je tvoje fotka. Máš tam na sobě tepláky.“

„To se občas stává,“ zabručela zrzka.

„Slyšela jsem, že Darrowovi mají taky vybráno. Takže teď už jsou jasní tři šampioni — Carbry Darrow, Elionor Payneová a ty.“ První dívka se škodolibě usmála a Alistair podle toho usoudil, že ty dvě dřív bývaly kamarádky. „Ale aby vyhráli Macaslanovi, to fakt nechce nikdo.“

Alistairovi to najednou došlo — vždyť tu zrzavou holku poznává. To je ta Macaslanová, kterou prohlásili za šampionku dlouhé měsíce předtím, než se vůbec objevil Krvavý měsíc, a paparazziové z ní od té doby udělali tvář celého turnaje. Alistaira vůbec nepřekvapilo, že se Macaslanovi snížili k tak zoufalým pokusům o získání pozornosti. Jeho babička je vždycky popisovala jako spodinu sedmi rodin, která se pro špetku moci neštítí ani nekalých metod. Ale tahle Macaslanovic holka — se značkovou kabelkou a pěknou tvářičkou — nepůsobila jako někdo, kdo musí o pozornost bojovat.

Po těch slovech na ně několik lovců kleteb zůstalo civět, Macaslanová si odkašlala a otočila se k nim.

„No, mně je docela fuk, co si o mně lidi myslí,“ prohlásila. Ale Alistairovi to tak nepřipadalo. Nikdo si do takového pajzlu nebral boty na podpatku, pokud mu nezáleželo na vlastní pověsti. „Ve večerních zprávách už prohlásili mě a šampiona Loweovejch za soky. Protože já vyhraju.“

Cinknutá holka protočila panenky. „Loweovi ještě ani svého šampiona neoznámili. Ať je to kdokoli, zřejmě nebude nijak působivej.“

Když barman Alistairovi podával pití, Alistair se zasní, jak rychle by ten samolibý výraz z tváře šampionky Macaslanových zmizel, kdyby jí podal ruku s třpytícím se prstenem nabitým kletbou a jasně jí ukázal, jak působivý doopravdy je.

Ale na to bude dost času, až turnaj začne.

Přesto se k té Macaslanovic holce otočil, v každé ruce půl-litr piva, a zahleděl se jí do očí. Chvilí se na sebe dívali a měřili si jeden druhého. Protože však nechtěl, aby ho někdo poznal, odkráčel pryč.

Došel k pinballovému automatu, kde si od něj Hendry vzal jedno pivo a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že něco vyprovokuješ.“ Okolo uší mu prosvištělo nějaké kouzlo — asi Odposlouchávátko. „Jsem rád, žeš to neudělal.“

„Možná jsem měl.“ Alistair se napil a proti své vůli se usmál. Neměl by se na turnaj těšit, jenže ho na něj pečlivě chystali už od dětství. A on byl připravený zvítězit.

„Ne, tos teda neměl. Cože se to říká o naší rodině? ‚Škleby jako šotci. Rozervou ti hrdlo a vysají ti duši.‘ Nemůžeš si pomoci. Neumíš se ovládat.“ Přestože to znělo, jako by ho Hendry káral, podle jeho úšklebku to bylo úplně jinak.

„Říká ten, co do týchle putyky přinesl čarokámen s vysokou magií.“

„Někdo na tebe musí dávat pozor,“ zamumlal Hendry a slovo od slova zopakoval, co mu Alistair říkal před chvílí.

Alistair si posměšně odfrkl a otočil se k pinballovému automatu. Byly v něm namalované výjevy z pohádek, s nimiž vyrůstal — princ zachraňuje princeznu ze zámku, rytíř jede do bitvy, čarodějnice se chechtá nad kotlem. A Alistairův oblíbenec, drak s otevřenou tlamou a vyceněnými zuby, který byl za sto bodů, pokud se člověk míčkem trefil do jeho tesáků.

Zatímco Alistair strkal do otvoru minci, Hendry si pozdychl a změnil téma. „Dneska jsem měl sen...“

„Ty člověk mívá obvykle v noci...“

„...když jsem pospával na hřbitově.“ Přes všechn šarm a pihovatý nos byl Hendry pořád Lowe. Měl neřádství v sobě. Jeho oblíbeným místem byl rodinný hřbitov, plný nejasných, znervózňujících epitafů těch, kdo zemřeli mladí — i když se vůbec nepočítala úmrtí v turnaji, přesto bylo v rodinné historii překvapivé množství tragických událostí. „V tom snu jsi vážně byl nestvůra.“

Alistair se ušklíbl a zmáčkl tlačítka na automatu. „Jak jsem vypadal?“

„Úplně stejně.“

„Tak proč jsem byl nestvůra?“

„Sbíralš čaroprsteny s mrtvýmima dětma, schovával sis je ve skříní a pak ses smál duším, co v nich byly uvězněny.“

„Nebud' směšnej,“ řekl Alistair. „Něco takovýho bych udělal i normálně.“

„Měl by ses inspirovat tou Macaslanovic holkou a snažit se působit trochu sympatičtěji. Tenhle turnaj je jinej — kletba už není tajemství. Vždyť se podívej na všechny tyhle turisty! V Ilvernathu! Jestli hodláš přežít, tak potřebuješ s dalšíma šampionama navázat spojení. Partnerství s čarotvůrcema. Budeš potřebovat přízeň celého světa.“

Alistair se na bratra upřeně zadíval. Hendry právě porušil jejich nepsané pravidlo, že se spolu o turnaji nebudou bavit, a vůbec se mu nepodobalo, že se tvářil takhle vážně. Kromě toho bylo úplně jedno, že *Tragická tradice* udělala z podivného rudého měsíce a krvavé historie Ilvernathu mezinárodní skandál. U Loweových už jejich vybraní čarotvůrci stáli frontu, jen aby Alistairovi nabídli své zboží. Ty, kteří se Loweově rodině vzepřeli, dříve či později potkala smůla — o to se postaraly pověstné kletby jejich babičky.

„Ty se o mě bojíš?“ zeptal se Alistair.

„Jasně že jo.“

„Rodina se o mě nebojí.“

„Jsem tvůj starší brácha. Musím se o tebe bát.“

Alistairův první instinkt byl jako vždycky říct něco vtipného. Ale ať si připadal sebevědomě, nebo ne, na turnaji bylo těžké najít cokoli humorného.

Zabij, nebo budeš zabit. Byla to ponurá záležitost.

Alistair neměl strach o svůj život, ale o svou mysl. Dokonce i ty nejzkaženější vítěze z rodiny Loweových turnaj změnil, zlomil. Alistair však odmítal takový osud přijmout. Bylo jedno, jak surový, jak tvrdý bude muset být, ale nemůže si dovolit, aby mu na čemkoli záleželo. Ani na ostatních šampionech. Ani na vlastní duši.

Musí být nejkrutější ze všech.

Pořád si rozmýšlel, jak Hendrymu odpovědět, když mu někdo zničehonic zaklepal na rameno.

„My dva se ještě neznáme,“ řekla ta Macaslanovic holka, když Alistair nechal automat automaticky otočit se k ní. Ona mu to neoznamovala, ona ho obviňovala. Ostatní ilvernathští a lovci kleteb stojící za ní upírali oči na dva chlapce, kteří upoutali pozornost místní celebrity z rodiny Macaslanových, a začali si něco šeptat.

Hendry se na ni zářivě usmál a podal jí ruku. „My nejsme odsud. Přijeli jsme se podívat, jestli je to, co se píše v té knize, fakt pravda. Ten Krvavý měsíc je teda vážně něco.“

Jeho úsměv na tu holku neplatil a ona ho neopětovala. Pohled jí padl na jeho nataženou ruku, na prsteny s křišťálovými čarokameny, jimiž měl poseté prsty. „Sharma, Aleshireová, Walsh, Wenová,“ odrecitovala. „Dost působivý, že se ti jako turistovi podařilo nakoupit u půlky čarotvůrců ve městě.“

Hendry ruku zase stáhl a rozpačité se zasmál. „Dost působivý, že poznáš výrobce čaroprstenu na první pohled.“

Štouchl do Alistaira loktem, aby něco řekl, jenže ten bohužel navzdory babiččíným varováním, aby se neprozradili, neměl nejmenší chuť v téhle šarádě pokračovat. Lovci kleteb na ně stejně budou civět, tak alespoň budou mít na co.

Škleby jako šotci. Alistair se usmál.

„Co to bude stát, abys nás nechala na pokoji?“ zeptal se, přestože doufal, že ona udělá pravý opak.

Holka si založila ruce na prsou. „Vaše jména.“

Potichu jako přízraky a sinalí na smrt.

Alistair výhrůžně udělal krok blíž, ale ona byla na podpatcích pořád vyšší než on. To se mu líbilo. „Já bych chtěl znát to tvoje.“

Podal jí ruku.

„Isobel Macaslanová,“ odpověděla mu rázně.

Rozervou ti hrdlo a vysají ti duši.

Potřásla mu rukou. Její dotyk byl studený, ale ten jeho ještě víc.

„Myslím, žeš o mně před chvílí mluvila jako o svém sokovi.“

Z jednoho jeho prstenu k jejímu zápěstí vystřelila kletba a obtáčela se a plazila nahoru po její paži jako had. Zuby kouzla se jí zakously do krku a nad klíční kostí zanechaly dvě ranky. Její alabastrová pleť okamžitě fialově napuchla.

Isobel zalapala po dechu, uskočila a rukou si ránu zakryla. Ale místo toho, aby se na něj rozkřikla, během chvilky se vzpamatovala a z nepříjemného pocitu vykouzila na rtech krutý úsměv. Byla díky němu až nespravedlivě přitažlivá. „Tak to mě těší, Alistaire Lowe.“

Alistair ucítil, jak ho na ruce něco štíplo. Zamračil se, sklopil pohled a na vnitřní straně zápěstí uviděl otisk bílých rtů. Znamení Jasnozřivého polibku.

Nebyla to stejná kletba jako ta jeho. Její byla horší. Nahlédla do jeho mysli a vytáhla z ní jeho jméno. Mazané, vychytralé

kouzlo. Co dalšího se ještě dozvěděla? Hrud' se mu na okamžik sevřela rozpaky, ale on ten pocit rychle zaplašil.

Moc se toho dozvědět nemohla, pomyslel si. Jinak by se začala bát.

Isobel se samolibě usmála. „Možná by ses spíš měl začít bát ty mě.“

Alistair tiše zanačoval. Kouzlo samozřejmě ještě nepominulo.

A s tím Isobel odešla a podpatky jí na dlážděné podlaze klapaly. Alistair se za ní díval, jak mizí ve dveřích, a byl jaksi zvláště zklamaný, že je pryč. Jejich noční výpravy málokdy bývaly tak zábavné.

Jakmile odešla, Alistair na sobě ucítil pohledy celé místnosti a začalo mu být takové horko, až si přál, aby si býval na sebe nebral tak tlustý svetr. Zaslechl několik tlumených poznámek: „strašné“, „bezcitné“, „kruté“. Pod zakouřenými neonovými zářivkami mu ta slova připadala opravdovější než obvyklé pohádky na dobrou noc, které si vyprávěli doma. Připadala mu tvrdší. Snažil se sebou netrhnout.

Hendry našpulil rty. „Zmijí zub? Bude jí špatně ještě několik dní a je to další šampionka.“ Bratr na něj vrhl ostražitý pohled. „Někdo by tomu mohl říkat podvádění.“

Alistair pokrčil rameny a dopil pivo. Na rozdíl od Isobel mu bylo opravdu srdečně jedno, co si o něm celý svět myslí. „Věděla, že to přijde, jinak by mi nepotřásla rukou.“ Stáhl si rukáv, aby jím zakryl otisk kouzla, které na něj seslala. Ani ve snu by ho to nenapadlo, ale zdálo se, že je tady další šampionka stejně lstivá jako on. Skoro.

„Ty seš vážně nestvůra.“ Hendry dopil zbytek ze dna sklenice a škytl. „Prohňlej až na kost.“

Přestože Alistair věděl, že si z něho bratr dělá legraci, na jednu se mu vůbec nechtělo smát. „Až se červenám.“

„Ty seš cvok.“

„A ty seš opilej.“ A jenom z jednoho piva.

Když se Alistair otočil, najednou ho oslnil ostrý blesk fotoaparátu na jedno použití, který držel v umaštěných prstech jakýsi lovec kleteb.

Zachvátila ho vlna hněvu. Svět si na Ilvernath stovky let ani nevzpomněl. Na jeho podivné přírodní úkazy. Na jeho šeptané pohádky. Na cákance krve na tajných stránkách jeho dějin.

Až doted’.

„Jak já tu zasranou knihu nenávidím,“ zavrčel Alistair. Pak Hendryho popadl za ramena a vystrkal ho z baru ven. Jestli se ta fotka objeví v zítřejších novinách, babička ho zabije.

Asi kvůli Alistairovu vzteklému tónu se Hendry hned, jakmile byli venku, zastavil na místě.

„Podívej, Ale,“ oslovil ho tiše, „kdyby sis o turnaji někdy chtěl popovídat — myslím doopravdy popovídat —, tak jsem tady. Já tě vyslechnu.“

Alistair polkl. Loweovi ho na turnaj připravovali celý život, pěstovali v něm strach a rozdmýchávali nemilosrdnost. Učili ho jako malého, jak překroutit příběhy, které ho děsily, v takové, které vyprávěl sám o sobě. U šampiona netolerovali žádnou slabost. Hendry byl už odmalička Alistairovým jediným důvěrníkem.

Alistair chtěl turnaj vyhrát z mnoha důvodů. Chtěl přežít, samozřejmě. Chtěl, aby na něj jeho rodina byla pyšná. Chtěl se vrátit za svým bratrem kvůli večerům, jako byl ten dnešní, kdy opile hráli pinball, šeptali si tajemství v místní hospodě a předstírali, že žijí normálním životem, který nikdy nepoznali.

Ale ze všeho nejvíc si nechtěl představovat, jak ho jeho bratr oplakává. Nikdy nebyli jeden bez druhého.

„Promluvíme si o tom,“ zamumlal Alistair, „ale ne dneska.“ Nemuseli si kazit vzácný večer plný svobody. Zvlášť když mohl být jejich poslední.

„Jak chceš,“ odpověděl Hendry.

Alistair se uličnický zazubil. „Chci hlavně další rundu. Pojdme najít nějakou jinou hospodu, kde je míň turistů.“

A tak se bratři Loweovi vrátili domů na své bezútěšné panství až o dvě hodiny později, hlavy se jim točily a Alistairovi na zápěstí pořád svítil bílý otisk polibku.

Každý z nich velmi rozdílným způsobem snil o smrti.

ISOBEL MACASLANOVÁ

*Přestože turnaj původně ustavilo
sedm významných rodin, je potřeba mít
na paměti, že to bylo už před dávnou dobou.
Ne všechny si svou významnost udržely.*

TRAGICKÁ TRADICE

Pohřební sešlost postávala u vykopané jámy, zatímco do ní hrobníci spouštěli rakev. Bylo pošmourné a vlhko, podpatky zapadaly do bláta, trávník byl sešlapaný a podmáčený a lidé si drželi nad hlavami černé deštníky. Pohřby v Ilvernathu byly důstojné, tradiční události plné závoje a perel a kapesníků. Rodiny tady žily tak dlouho, že spousty z nich měly vlastní hřbitovy, kde předkové leželi v hrobkách vedle svých potomků.

Na kopci nad hřbitovem pohřeb sledovali členové rodiny Macaslanovy a olizovali si rty.

Macaslanovi byli odporná sebranka. Měli zacuchané zrzavé vlasy, pulzující fialové žíly a páchli tou nejdražší, ale zároveň nejodpudivější kolínskou, která se dala koupit. V Ilvernathu se nekonal jediný pohřeb, na nějž se nešli podívat, ale nedělali to z úcty k zemřelému.

Chodili tam sklízet.

Předtím než se obecná nebo vysoká magie uzavřela do čaroprstenu nebo kletboprstenu, byla považována za surovou. A surovou magii nebylo lehké najít. Objevovala se náhodně: ve střepch neúmyslně rozbitého zrcadla, zastrčená mezi

stránky zaprášených knih, hodinu před úsvitem tančila v jetelovém políčku. Dnes už se většina vyráběla ve velkém, pěstovala se a pak stáčela do lahví jako kukuřičný sirup, načež se jako hlavní přísada přidávala do všeho, od rtěnek po čističe do domácnosti. Ovšem v Ilvernathu už tolik ne, protože tam se tvrdošíjně pokračovalo ve starých tradicích.

Isobel Macaslanová pozorovala surovou obecnou mágií, která se bíle třpytila po celém hřbitově jako flitry zachycené v dešti. I lidé v sobě měli mágií. A když někoho pohřbívali, takhle životní magie se rozprášila. Pokud ji nikdo nesklidil, rozfoukal ji vítr, odnesl pryč a ona se pak uhnízдила na různých zapomenutých místech.

Byl to nádherný výjev.

Isobel se ze všech sil snažila nepozvracet.

Promnula si dvě ranky u krku, kam ji kousl Zmijí zub. Celé ráno měla žaludek na vodě. Nějaké hojivé kouzlo by ji z toho vyléčilo, ale ona odmítala plýtvat mágií kvůli Alistairu Loweovi.

Usmála se, protože si vzpomněla na Alistairovu zamračenou, rozzlobenou fotku v ranním vydání *Ilvernathských listů*. A co bylo ještě lepší — ten jeho vzteký výraz, když nahlédla do jeho mysli. Neměl tušení, kolik toho odhalila.

Věděla o křížovce, kterou nosil v kapse, o posledním slově, na něž nemohl přijít a celý den ho to rozčilovalo (to slovo bylo „elixír“, jak si Isobel téměř okamžitě uvědomila). Přirovnával se k nestvůrám kvůli strašidelným příběhům, které mu jako malému vyprávěla jeho matka a z nichž mu stále běhal mráz po zádech. Isobel ho přitahovala a teď ji napadlo, co si asi pomyslel o bílém polibku, který na jeho kůži zanechalo její kouzlo a jenž měl stejný tvar jako její rty.

Ne že by odhalila každé jeho tajemství, šlo jen o myšlenky na povrchu.

Ale i kdyby Isobel chtěla všerejškem považovat za vítězství, existovalo pouze jedno vítězství, na němž záleželo. Vítězství, o kterém celý svět předpokládal, že ho dosáhne šampion rodiny Loweových.

A ona teď ze sebe udělala jeho cíl.

„Vypadáš nervózně,“ prohodil její otec, stojící vedle ní. Po desítkách let kouření měl chraplavý skřehotavý hlas, a když jí položil ruku na rameno, jeho roztřepené nehty se jí zaryly do kůže. „Nemáš vůbec proč bejt na nervy.“

„Já vím,“ řekla Isobel a donutila se do hlasu vpravit falešné sebevědomí. To jí šlo.

„Seš nejsilnější šampionka naší rodiny za celý generace,“ připomněl jí otec snad už potisící. „A dneska ráno si zajistiš spojenectví s nejváženějším kletbotvůrcem v tomhle městě.“

Isobel si přála, aby dokázala být stejně optimistická jako on. Jenže od chvíle, kdy minulý rok vyšla *Tragická tradice*, se celý její život sesypal jako domeček z karet. Isobel nikdy šampionkou být nechtěla. Přesto ji před jedenácti měsíci — dávno předtím, než byl oznámen kterýkoli jiný soutěžící — noviny prohlásily za šampionku, aniž to její rodina tušila. Takřka přes noc byla Isobel korunována krvelačným miláčkem celého Ilvernathu. Před domy obou jejích rodičů začali tábořit reportéři pro případ, že by se jim poštěstilo vyfotit nějaký skandální snímek. Spolužáci ze soukromé školy ji odkopli, jako by od loňska vyšla z módy. A ta jediná kamarádka, o níž si myslela, že jí bude rozumět víc než kdokoli jiný, ji zradila a pak přestoupila na jinou školu, jenom aby na ní neulpěla macaslanovská špína.

Bílá surová obecná magie ve vzduchu v okolí hrobu se začala třpytit jasněji a jako povzdech se rozptýlila po hřbitově.

Macaslanovi počkali, dokud se truchlící nerozejdou, a pak malými krůčky seběhli z kopce dolů. Při práci je naštvané sledovalo několik opozdílů — většina z nich byli pozůstalí

po mrtvém. Jedna žena v hladkém černém kalhotovém kostýmku se oddělila od davu a pozorně si je prohlížela, především Isobel. Možná to bylo kvůli kontrastu mezi nevkusným oblečením ostatních členů její rodiny a Isobelinou koženou minisukní. Anebo ta žena možná byla reportérka.

Isobel si nikoho z nich nevšíkala a vtlačila mihotavý záblesk mágie do lahvičky, kde ji uzavřela. Mágie byla ještě teplá a ševalila.

„Nemáte tady co dělat,“ zavrčela další žena za ní.

Isobel se k pozůstalým otočila čelem. Žena si objala paže rukama a zlostně se na Isobel zadívala. Po tvářích jí stékala řasenka.

Isobel našpulila rty. Ze všech nehezkých metod, pomocí nichž její rodina mágií sbírala, byly pohřby daleko nejhorší. Pro většinu lidí bylo získávání surové mágie z pohřbívaných těl něco nemyslitelného, ale Macaslanovi to brali čistě pragmaticky. Mrtvým už stejně k ničemu není.

Isobel se ohlédla na své příbuzné a doufala, že by se do toho mohli vložit. Popravdě řečeno na tyhle sešlosti donedávna skoro nechodila. Ale všichni byli zaneprázdnění a sporu si vůbec nevšimli.

„Omlouvám se,“ řekla Isobel, „ale...“

„Jste odporní mrchožrouti, všichni do jednoho!“

Potom žena vztekle odkráčela a Isobel sevřela v dlani stříbrný medailonek, který vždycky nosila zastrčený za výstřihem. Pod primerem a dlouhotrvajícím make-upem Isobel rozhodně neměla hroší kůži.

Snášet opovržení celého města pro ni bylo mnohem lehčí před vydáním té knihy. Předtím než cizí lidé začali sprejovat sprostárny na vchodové dveře Isobelina domu. Předtím než fotky, na kterých jde se smetím, začaly plnit stránky bulvárních časopisů.

Isobel však opravdu byla nejsilnější šampionkou, kterou se Macaslanovým podařilo za stovky let vychovat.

A nehodlala se stydět, že dělá, co může, aby přežila.

Aby zvítězila.

Kletbokrámek U MacTavishů ležel v nejdrsnější části města, plné přestavěných fabrik a bytovek určených k demolici. Isobel cupitala vedle otce ke dveřím a podpatky se jí cestou zarývaly mezi dlažební kostky. Prodejna nebyla označená jménem a v okně visela jen oranžová neonová cedule ve tvaru vážky, která v odpoledním slunci tlumeně svítila.

„Určitě je to tady?“ zeptala se. Ostatní čarotvůrci ve městě měli mnohem nablýskanější a modernější výlohy, v nichž spočívaly elegantně vystavené trpytivé čarokameny.

Mágii používal celý svět, ale běžný člověk si obvykle kupoval značková kouzla v obchodních domech anebo svými nákupy podporoval místní čarotvůrce. Nevyráběl si zaklínadla sám. Dynastie čarotvůrcovských rodin měly svá tajemství, která si po celá staletí předávaly z generace na generaci, poznatky sesbírané různě po světě. Ilvernathští čarotvůrci se sice turnaje přímo neúčastnili, ale přesto v něm hráli zásadní roli.

V *Šarmantním zpravodaji* se o nich psalo jako o obchodnících se zbraněmi.

Protože Isobelina matka byla sama uznávanou čarotvůrkyní, nabídla se, že dceři na turnaj poskytne všechna svá kouzla. Jenže aby Isobel vyhrála, bude potřebovat i kletby — zaklínadla, která mají za úkol protivníky zranit. A na ty se její matka nespecializovala.

Zato MacTavishovi byli nejlepší kletbotvůrci v celém Ilvernathu.

„Tenhle krámek tady stojí už víc než šest set let,“ odpověděl jí otec.

„Jo.“ Isobel se zadívala na rám dveří, z něhož trčely třísky.
„Taky na to vypadá.“

Než stihli vejít dovnitř, zaparkovala za nimi dodávka. Okénko sjelo dolů a za ním se objevil nějaký muž s videokamerou. Isobel tiše zanedávala. Nikdy od nich neměla pokoj.

„Isobel!“ zavolal. „Jsem z *TV Čarrandov*. Získat Reida MacTavishe jako sponzora by bylo vítězstvím pro kteréhokoli šampiona. To proto jste dnes tady?“

„Teď na vás nemám čas,“ odsekla.

„Ale no tak,“ domlouval jí otec a uhlazoval si přitom klopý pruhovaného obleku z dovozu. „Jen se do té kamery pěkně usměj. Ať má ten chlapík co natáčet.“

Když se Isobel loni omylem ocitla v záři reflektorů, její rodina po té příležitosti skočila a doufala, že sláva jí přinese víc podpory od čarotvůrců. A tak se Isobel přes zatnuté zuby usmála.

„Ano, dnes jsem k MacTavishovým přišla, abych s nimi probrala sponzorství,“ oznámila reportérovi. „A doufám, že si ho zasloužím. To je všechno...“

„Jen se neupejpej,“ přerušil ji otec. „To víš, že si ho zasloužíš.“

„Chtěla byste něco říct k fotografii Alistaira Lowea v dnešních novinách? Už celé měsíce je považován za vašeho soka, ale teď když zbývá pouhých třináct dní, než se jeden druhému postavíte, co si o tom...“

„Moje dcera se nemá čeho bát ani od něj, ani on nikoho jinýho,“ skočil mu do řeči Isobelin otec. „To v té reportáži taky nezapomeňte zmínit.“

Isobel už měla rozhovoru dost, a tak se otočila na patě a vešla do obchodu. Ani uvnitř to nevypadalo jako v jiných čarokrámčích, které mívaly naleštěný pult, levné čarokameny první a druhé třídy nahromaděné v porcelánových miskách

a kouzla loňské sezony naházená ve výprodejové sekci. Tahle místnost byla tak tlumeně osvětlená, až Isobel musela mhouřit oči, a všude se válely svitky papíru, psací brky, různá cingrlátka a prach. Přitáhla si kabelku blíž k tělu, aby si ji o něco neodřela, a šplíchla do vzduchu trochu pivoňkové voňavky, aby přebila pach plesnivého papíru.

Za pracovním stolem seděl mladík s bledou pletí a studoval grimoár věšteckých kouzel, vázaný v kůži. Kolem krku měl přes deset náhrdelníků a každý z nich byl ověšený čaroprsteny s oválnými kameny, které byly prasklé, a tudíž prázdné a nezářily. Měl na sobě černé oblečení, které vypadalo jako z druhé ruky a sedělo k jeho tmavým, špinavým a rozčuchaným vlasům. Kdyby neměl tolik podmalované oči, byl by docela přitažlivý.

Isobel si odkašlala. „Vy tady pracujete? Hledáme Reida MacTavishe.“

Zvedl hlavu a neupřímně se usmál. „Tak to jste ho naši.“

Nečekala, že bude takhle mladý, jenom o pár let starší než ona sama. Nevypadal jako žádný z čarotvůrcovských kolegů její matky, a tak se za svůj omyl nijak nestyděla. Jestli chce, aby ho lidé brali vážně, tak si má vytáhnout ten piercing z jazyka.

„Vy musíte být Cormac Macaslan.“ Natáhl k jejímu otci ruku zašpiněnou od inkoustu a ten mu jí až příliš nadšeně potřásl. „A ty budeš ta slavná Isobel.“

„Novináři Isobel zbožňují. Vůbec se jí nemůžou nabažit.“ Otec ji poplácal po zádech. „Když jsme spolu mluvili po telefonu, tak jste říkal, že s sebou máme přinést surovou mágii. Tak jsme to tak udělali. Na ten recept, o kterém jsme se bavili, je jí víc než dost.“

Švábův pancéř. Bylo to staré kouzlo, které si rodina Macaslanova předávala po celé generace, a dočasně chránilo sesílatele před smrtí. Nebylo úplně spolehlivé, ale bylo mocné.

A velmi tradiční. Každý šampion a šampionka rodiny Macsloanových tohle kouzlo získali.

Ne že by to některému Isobelinu předchůdci jakkoli pomohlo. Její rodina turnaj nevyhrála už po třináct generací.

„Do hodiny ho zvládnou udělat,“ řekl Reid, „pokud vám nevadí počkat.“

„To nám vůbec nevadí,“ odpověděl její otec. „Máte tady úžasnej výběr.“ Přejížděl pohledem prsteny ledabyly poházené po pultu. Byly velmi osobité — zase to byly ty oválné čarokameny vsazené do různě pokroucených, precizně zhotovených kovových obrouček. MacTavishovi si libovali v tom, když lidé jejich kletby poznali na první pohled.

Isobelin otec si ještě chvíli mlsně prohlížel jeden prsten a pak ho vrátil na pult a podal Reidovi lahvičky se surovou magií, kterou sklidili ze všech ilvernathských drahých zesnulých za poslední týden. Isobel si sundala medailonek a podala mu i ten. „Isobel, co kdyby ses šla podívat, jak Reid to kouzlo vyrábí? Aspoň se něco přiučíš. Ledaže... by to Reidovi vadilo?“

„Vůbec ne,“ odpověděl okamžitě profesionálním tónem.

Isobel s otcem tuhle chvíli plánovali — to proto vůbec šli kvůli kouzlu zrovna za kletbotvůrcem. Promnula si rty, aby se ujistila, že má rtěnku pořád na svém místě. To zvládne.

Isobel za Reidem prošla černými sametovými závěsy až do stísněné dílny za prodejnou. MacTavish se prohrabával skříňkami plnými prázdných čarokamenů a Isobel zatím rozpačitě postávala v rohu.

„Ty tenhle obchod vlastníš?“ zeptala se.

„Přesně tak,“ odpověděl úsečně. Položil na stůl čarovnici — desku vyrobenou z lesklého mahagonového dřeva, na níž byl vyrytý heptagram. Čarovnice vytvářely silové pole, které soustředilo surovou magii do kamenů.

„Jak dlouho?“

„Od té doby, co umřel můj otec. To bys měla vědět. Bylas na pohřbu.“

Na okamžik jí ze rtů zmizel úsměv. „Jo, to je mi moc líto,“ řekla, přestože si žádný konkrétní pohřeb nevybavovala. Od chvíle, kdy ji na ně její rodina začala tahat, se naučila podrobnosti vytěšňovat. „O tvém tátovi jsem slyšela spoustu dobrých. I o celý tvou rodině.“

Reid jenom něco neurčitě zamručel. Přišla o kousek blíž a naklonila se mu přes rameno. Na každý vrchol heptagramu Reid položil jednu odpornou přísadu na Švábův pancéř — obratel, svlečený exoskelet cikády, hrst bodláčí, hrudku železné rudy, polévkovou lžici hřbitovní hlíny, muší křídlo a kousek exhumovaného pohřebního rubáše. Její rodina měla ve zvyku spoléhat se na kouzla, jejichž surovin se ostatní nechtěli ani dotknout. Uprostřed čarovnice ležel otevřený Isobelin medailonek a v něm se skvěl prázdný bělostný křišťál.

Potom Reid odzátkoval všechny lahvičky se surovou magií. Uvnitř se nehybně jako hvězdný svit vznášely zářivě bílé částičky, jako by nechtěly, aby je někdo rušil. Reid opatrně vymámil magii ven — pohladil hrdlo lahvičky, tiše něco zašeptal z takové blízkosti, až se sklo zamlžilo jeho dechem.

Magie postupně začala proudit nad heptagram jako celé hejno světlušek osvětlujících potemnělou místnost. Jakmile byly nádoby prázdné, Reid se sehnul a čarovnici políbil, jak to bylo zvykem u přípravy všech kouzel nebo kleteb týkajících se smrti. Magie se okamžitě rozvířila.

„Nemám rád, když nade mnou při práci někdo stojí,“ ucedil.

Přestože Isobel kouzla nesčetněkrát sama vyráběla, tolik jí fascinovalo ho sledovat, až jí několik vteřin trvalo, než si uvědomila, že k ní mluví.

„Říkals, že se můžu dívat,“ ohradila se.

„Ty ses sem nepřišla dívat.“

Přesně jak se bála. Její otec byl příliš optimistický, když očekával spojenectví s Reidem.

Přesto se nechtěla vzdát tak rychle — zvláště když její otec do večerních zpráv mluvil tak sebevědomě — a přejela očima celou místnost, jestli v ní nenajde jiné téma k hovoru. Pohled jí padl na brožovanou knihu na polici v rohu, která měla čas-tým čtením prohnutý hřbet.

„*Tragická tradice*,“ přečetla nahlas a ze všech sil se snažila, aby její hlas pořád zněl vesele, i když ta slova v jejích ústech zanechala kyselou pachuti. „Moc lidí z Ilvernathu člověk s touhle knihou nevidí.“

„Někdo z Ilvernathu ji napsal,“ poznamenal Reid.

„Napsal ji nějaký Grieve,“ opravila ho. To se skoro nepočítalo. Rodina Grieveova byla k smíchu.

„Nelíbí se ti, že veřejně prali ilvernathský špinavý prádlo?“

Isobel věděla, že by se měla tvářit slušně, jenže bylo těžké držet svoje emoce na uzdě, pokud šlo o tuhle knihu. „Je to neuctivý. A jakmile se trochu uklidnila všechna ta pozornost médií, objevil se Krvavej měsíc. Teď je celý město zahlcený ještě víc ukřičenýma odpůrcema, otravuje nás víc novinářů, civilů na nás víc lovců kleteb...“

„Ty máš co mluvit. Viděl jsem, jak ses tam před tím reportérem nakrucovala.“

Isobel se snažila neotřepat. „To ale neznamená, že souhlasím s tím, aby se z nás dělalo divadlo.“

„Každých dvacet let posíláme sedm teenagerů, aby se navzájem povraždili, a odměníme toho, kterej z toho masakru vyleze s největším množstvím krve na rukách,“ řekl suše Reid a ani nevzhlédl od práce. „Mělo by tě spíš trápit, jestli náhodou nejsme naprosto odporní.“

Isobel by ani ve snu nenapadlo, že někdy uslyší, jak člen jedné z nejváženějších kletbotvůrcovských rodin v celém měs-

tě turnaj kritizuje. MacTavishovi se živili ubližováním ostatním lidem a posouvali hranice přísných kletbotvůrcovských zákonů jejich země. Patřili k těm několika málo rodinám kromě soutěžících, které o turnaji věděly ještě před vydáním té knihy. Byl to pro ně nejen byznys, ale i tradice. Něco, na co mohli být pyšní.

Takhle jí to aspoň loni v zimě říkal její otec, když ji její příbuzní prohlásili za šampionku.

Jak to myslíš, že nechceš? křičel na ni a nebral ohled na její slzy. *Je to tvoje povinnost, Isobel. A co jako, jestli na to novináři přišli trochu moc brzo? Konečně máme šampionku, na kterou může být celá rodina hrdá.*

„Tak proč mi vyrábíš tu kletbu?“ zeptala se Isobel Reidová a vytěsnila tu nepřijemnou vzpomínku z mysli. „Přece víš, že ji chci použít v turnaji.“

„Nikdy jsem neřekl, že nejsem taky odpornej.“

Tahle odpověď Isobel trochu zneklidnila, ale než se mohla vyptávat dál, Reid dodal: „Nejseš první šampionka, která za mnou přišla. Už jsem se potkal s Carbrym Darrowem a Elionor Payneovou. Carbryho rodina ví o minulejších turnajích víc než kdo jinej. Elionor odložila nástup na vejšku, jenom aby mohla být šampionkou. A kdokoli, koho oznámí Thorburnovi, bude mít před protivníky náskok ještě předtím, než turnaj vůbec začne. A stejně novináři nejvíc šílí kvůli tobě. Proč to tak asi je?“

Bylo to proto, že poté co se reportéři nalepili na Isobel, její rodina jim o ní začala prodávat historky. Fotografie, na nichž sesílá složitá kouzla. Vysvědčení z každého ročníku až po základní školu. Dokonce i výroky jejího otce o tom, jaké to je vychovávat nadané dítě.

„Protože jsem schopná,“ odpověděla Isobel.

„Každý šampion, kterého doteď oznámili, je schopnej.“

„Jsem nejlepší ve třídě. Umím sesílat a vyrábět kouzla líp než všichni ostatní.“

Reid neodpověděl.

Ze všech sil se snažila přijít na cokoli dalšího, o čem by spolu mohli mluvit, na jakýkoli důvod, proč v místnosti setrvat. Na druhém konci pultu ležel zažloutlý grimoár. Isobel ho zvědavě otevřela na náhodné straně, kde byl vypsán recept na kletbu smrti nazvanou Smrtčina náruč. Nikdy předtím o ní neslyšela. Přejížděla prstem po vybledlém návodu a mhouřila oči, jak se ho snažila rozluštit.

Podle průvodního textu kletba svou oběť zabíjela postupně... a nevratně. Zaklínadlo patřilo k nejvyšší třídě ze všech kouzel a kleteb — k třídě deset. Isobel už vlastnila bezpočet kleteb smrti střední třídy, které jí na turnaj koupila její rodina, ale těm se dalo snadno ubránit štítovými kouzly. Mocné kletby byly těžko k dostání, dokonce i když za ně člověk pořádně zaplatil.

„Medailonek s čarokamenem uzamčeným uvnitř. Fakt staromódní,“ poznamenal Reid. „Kdes k němu přišla?“

„Dala mi ho máma.“ Předával se z generace na generaci v matčině větvi rodiny, z níž většina členů žila ve větších městech na jihu. Isobel občas zapomínala, že svět existuje i mimo Ilvernath, plný svých vlastních kouzel a příběhů.

„Na Macaslanovou trochu moc elegantní, nemyslíš?“ Otočil se k ní a propíchl ji pohledem. Isobel nad stránkou se Smrtčinou náručí ztuhla ruka, ale protože byla celá místnost plná všemožného harampádí, nevypadalo to, že si Reid všiml, že se mu hrabala ve věcech.

„Ruku na srdce, princezno.“ Ušklíbl se. Isobel při zvuku té přezdívky znehybněla. Na rozdíl od dětí z váženějších turnajových rodin neměla ten luxus, aby vyrůstala s pohádkami. „Kdybys vyhrála, vážně si myslíš, že by tvoje rodina s vysokou magií nakládala líp než Loweovi?“

Až nám zase Blairovi nebo Thorburnovi budou nadávat do pijavic, zakrákal jednou její otec svým typickým chraplavým hlasem, bude je to mrzet. Teď je naše chvíle, abysme znova zakusili opravdovou moc.

„Kdokoli je lepší než Loweovi,“ vyhnula se Isobel odpovědi.

Reid se dutě zasmál. „Copak jsi sem nepřišla škemrat, abych si vybral tebe?“

„Přišla, ale ty si mě nevybereš.“

„Vy Macaslanovi aspoň blbě nekecáte. To se musí uznat.“

Isobel už se na zklamání připravila, ale přesto ji to zabolelo. Reid se rozhodl dávno předtím, než vůbec vkročila do jeho obchodu.

„Když ne mě, tak koho si vybereš?“ zeptala se.

Reid se otočil zpátky k čarovnici. Její otázka ho zjevně dopálila. „Sedm prohnilejších rodin v bezvýznamném městě mezi sebou bojuje o nejmocnější mágií, co ještě na světě zbyla. Proč si ji má zasloužit kdokoli z vás?“

Isobel nevěděla, co mu má odpovédět, stejně jako nevěděla, co odpovédět všem těm reportérům, kteří se jí ptali na totéž. Ona si taky myslela, že její rodina je prohnilá.

Jak jsme tě vychovali, když se chceš vykašlat na krev své krve, jakmile tě potřebujem?

„Díky, že jsem se mohla dívat,“ řekla Isobel a zakryla tím zvuk trhající se stránky grimoáru, načež si list papíru se Smrtčinou náručí strčila do kabelky.

GAVIN GRIEVE

*Moje rodina je důkazem, že i deprimující
příběhy potřebují vtipnou pointu.*

TRAGICKÁ TRADICE

Callista Grieveová se ve svůj svatební den neoblékla do bílé. Vzala si na sebe černé šaty a nesla se v nich hrdě, protože hedvábné sukně její svatební róby v barvě popela byly důkazem, že od toho dne už nebude Grieveová.

Gavin se ze svého místa vepředu ilvernathského společenského sálu díval, jak jeho sestra pluje uličkou, a v obleku z druhé ruky a s blondatými vlasy připláclými k hlavě si připadal nevkusně a jako pitomec. Členové ostatních turnajových rodin se svého příjmení vzdávali jenom kvůli těm nejcennějším svatebním aliancím. Ale Callista se celý život nemohla dočkat dne, kdy se toho svého zbaví.

Gavin se jí nedivil.

Fergus, jejich třináctiletý bratr, se vedle něj zavrtěl. Gavin mu dobře mířeným kopancem do lýtky připomněl, že se má přestat hrbít. Obecenstvo za nimi nezaváhá ani vteřinu, aby se mohlo jejich rodině vysmát i za ten nejmenší přešlap nebo ostudu, a přestože většina Grieveových už si s nízkým míněním ostatních obyvatel Ilvernathu o jejich rodině už dávno nedělala těžkou hlavu, Gavin k nim nepatřil. Hodlal udělat všechno pro to, aby tahle svatba nedala městu další záminku k výsměchu.

Místa k sezení byla obsazena Grieveovými a Payneovými — většinou Payneovými. Rodiny by bylo jednoduché od sebe rozeznat, i kdyby neseděly na opačných stranách sálu. Grieveovi byli maličký zahořklý klan a všichni se vsedě hrbili, zatímco Payneovi seděli rovně, jako by spolklí pravítko.

Grieveovi vypadali nervózně. Payneovi se tvářili pohrdavě. Callista jenom zářila.

Ženich Roland Payne vypadal, že každou chvíli vyhodí svůj oběd pod propracovaný květinový oblouk.

Kolem a kolem to byla jedna z těch méně deprimujících svateb rodiny Grieveových.

Nevěsta došla na konec uličky, kde ji Gavinův otec k Rolandovi v podstatě odstrčil. Na konci obřadu, když se Callista ženichovi vrhla do náručí a chystala se ho políbit, Gavin po očku sledoval svatební hosty. Zachytil pár nesouhlasných pohledů ze strany Payneových i z malé skupinky jiných Ilvernathských vzadu v místnosti, ale nahlas nikdo neprotestoval.

Okny do společenského sálu proudilo sluneční světlo, zatímco Callista s Rolandem ruku v ruce odcházeli uličkou zpátky. Gavin se na ně díval a napětí v jeho širokých ramenou konečně začínalo polevovat.

Protože děti narozené rodičům ze dvou turnajových rodin mohly být šampionem nebo šampionkou pouze jedné z nich, ilvernathské soutěžící rodiny považovaly manželství za hru, za způsob, jak si v honbě za vysokou magií mezi sebou zajistit silná spojení. Svatbou s členem jiné rodiny se jeden z novomanželů zřekl svého příjmení a vzal si jméno toho druhého. Callista je v podstatě házela přes palubu. Protože za celá staletí turnaj nikdy nevyhrál žádný Grieve. A Gavinova rodina se už dávno přestala snažit.

Zato Gavin neměl jinou možnost než se o turnaj starat. Byl jejich šampionem — Callista byla moc stará a Fergus zase

maminčin mazánek, protože se nestyděl za to, že je Grieve. Gavina nikdo neměl rád natolik, aby ho ochránil před bezprostředně hrozícím krveprolitím. A tak se už dávno naučil spoléhat pouze sám na sebe. Ve škole měl výborné známky a o víkendech chodil do posilovny, kde trénoval sílu a výdrž, které bude v turnaji potřebovat.

Byl schopen velikých věcí. Ale nikdo jiný než on to nevěděl.

Venku před společenským sálem bylo sychravo a na obzoru se tlačily mraky. Gavin vyšel s ostatními, přimhouřil oči barvy zakalené zeleně, jakou mívají lahve od levného piva, a zahleděl se na obrovský kamenný pilíř stojící uprostřed náměstí, aspoň tři metry vysoký. Jako zuby z něj vyčnívaly rozeklané krystaly a po celé jeho přední straně byly vyryté stovky jmen. Večer před začátkem turnaje vryl své jméno do Pilíře šampionů každý soutěžící v historii Ilvernathu. Když zemřel, objevila se přes jeho jméno čára.

Každé jedno grieveovské jméno bylo přeškrtnuté.

To byl odkaz jejich rodiny: staletí zapomenutých dětí pohřbených obličejem do hlíny, jak to bylo zvykem u mrtvých šampionů. Byl to odkaz, se kterým teď byl díky *Tragické tradici* důvěrně obeznámený celý svět.

Gavin pozoroval reportéry a lovce kleteb, kteří číhali na rohu náměstí. Od chvíle, kdy se objevil Krvavý měsíc, byli s každým dnem víc a víc troufalejší. Nejdřív se nalepili na Grieveovy, protože anonymní autor knihy o sobě tvrdil, že patří do Gavinovy rodiny. Brzy se však média zaměřila na atraktivnější šampiony a šťavnatější historky. Gavin se nicméně nadále soustředil na knihu a na podrobnosti na jejích stránkách, které mohl znát pouze člen jedné z turnajových rodin. Poslední rok ji četl pořád dokola a snažil se přijít na to, kdo z jeho rodiny by mohl cítit takovou zášť, aby je všechny ohrozil. Pořád si tím nebyl jistý, ale měl svo-

je podezření a to se zrovna zářivě usmívalo po boku svého nového manžela.

Vysoká magie nebyla jenom nějaká kuriozitka pro turisty. I obecná magie dokázala být v těch správných rukou velmi působivá, ale vysoká magie byla tou nejčistší esencí moci. Byla to surovina, která z velké části utvářela chod světových dějin. Gavin se o tom učil ve škole — o králi, jenž s její pomocí rozprášil armádu povstalců, nebo o statečných sesílatelích, kteří ji použili k odvrácení ničivého zemětřesení.

A celý svět si myslel, že už jí víc není, že je prostě pryč.

Až doteď.

Ráno potom, co kniha vyšla, si kendalleský Parlament zavolal Gavinovy rodiče a prarodiče k výslechu. Vrátili se z něj viditelně otřesení. Gavin z nich vypáčil jenom to, že se premiér nakonec rozhodl všechny členy turnajových rodin nepopravit, aby kletbu prolomil. Nešlo jen o to, že na tak krutý čin už byl turnaj příliš známý, ale taky by to znamenalo, že by ilvernathskou vysokou magii mohl používat kdokoli. A přestože vláda nebyla zrovna nadšená, že musí všechnu tuhle moc nechat partičce vrahů pubertálních dětí, na sedm rodin se dohlíželo přece jen lépe než na celý svět.

Na druhé straně náměstí stála Elionor, šampionka Payneových, a pózovala tlačenci reportérů a fotografů dožadujících se její pozornosti. S načerno obarvenými vlasy, bělostnou pletí a tmavě modrýma očima byla ztělesněním kontrastu.

„Elionor!“ zavolal na ni muž po její levici. „Je pravda, že umíte vyrábět kletby šesté třídy?“

„Samozřejmě že umím,“ odpověděla. „Stejně jako každý můj skutečný soupeř v tomhle klání.“

V Gavinovi to vřelo. On zvládal jenom třídu pět.

„Elionor! Elionor, tady!“

Dívka se otočila a její náušnice se vsazenými čarokameny se zatřpytily v blesku fotoaparátu. Nosit zaklínadla zrovna takhle nebylo vůbec nezbytné, ovšem reportéři vypadali, že Elionořinu volbu cool doplňků přímo žerou. Zjevně se snažila sesadit Isobel Macaslanovou z trůnu nejoblíbenější šampionky médií — jako by snad na veřejném mínění mělo jakkoli záležet, až padne Krvavý závoj. Možná si myslela, že jí to pomůže se sponzorstvím čarotvůrců.

O Gavina se nikdo nestaral natolik, aby ho chtěl fotografovat. Oznámení o tom, že bude šampionem rodiny Grieveovy právě on, *Ilvernathské listy* otiskly toho dne ráno spolu s medailonkem, který byl až trapně krátký — prostě ho prohlásily za čtvrtého člena skupiny, již bulvár překřtil na Surovou sedmu. Nezáleželo na tom, že se výborně učil ani že zvládl mrtvým tahem zvednout sto čtyřicet kilo. Pořád byl Grieve.

Dusal ulici pryč od reportérů, když vtom se za ním ozval něčí hlas.

„Hej,“ křikl někdo. „Mladý Grieve.“

Gavin se otočil. Volal na něj jeden z partičky lidí, v nichž Gavin poznával místní čarotvůrce. Byl mezi nimi Bayard Attwater, bledý postarší muž se snobským monoklem. Stála tam i Fang Wenová, již se v dlouhých černých vlasech třpytila mistrně vyrobená spona posázená čarokameny. A Diana Aleshireová, žena s tmavou pletí a značkovou kabelkou, jejíž prodejna v centru města byla téměř stejně velká jako obchodní dům.

Gavin je všechny dobře znal. Koneckonců navštívil všechny jejich obchody a oni ho všichni odmítli.

Gavin uměl jednoduchá kouzla vyrábět sám, ale jen teoreticky — asi tak, jako si teoreticky uměl ušít něco na sebe. Ale pokud měl mít vůbec nějakou šanci, až padne Krvavý závoj, potřeboval mnohem lepší vybavení. Turnaj vždycky trval tři

měsíce anebo do chvíle, kdy zůstal naživu jediný šampion — podle toho, co nastalo dřív. Grieveovi málokdy vydrželi déle než týden. Kdyby nějaký čarotvůrce souhlasil s tím, že ho podpoří, celý problém by to vyřešilo. A on by se mohl měřit s Elionor, Isobel a jím podobnými.

Jenže šampiona Grieveových bohužel žádný čarotvůrce nikdy sponzorovat nebude.

„Ano?“ odpověděl Gavin podezřívavě, ale vzplála v něm jiskřička naděje.

„Osmand Walsh z Čarodílny Walsh a syn,“ představil se ten muž nabubřele a podal mu ruku. Gavin jí potřásl a zachytil přitom vůni doutníkového tabáku a ginu. Osmand Walsh byl tlustoch oblečený do nápadného světlefialového obleku a nad ušima mu rašily chomáče šedivých vlasů, které si strategicky přechesával přes pleš na temeni hlavy. „Ty jsi šampion vaší rodiny, je to tak?“

„Je.“ Gavinovi neuniklo, s jakým posměchem vyslovil slovo *šampion*.

„Tak to bys měl vědět,“ řekl Osmand Walsh a jeho růžovoučký obličej malinko zrudl, „že existují jistá pravidla, jak se chovat během týdnů těsně před turnajem.“

„Prosím?“ Gavinovi to okamžitě připomnělo šikanu na školním dvoře, která přicházela v mnoha podobách a skončila až ve chvíli, kdy vyrostl natolik, aby všechny mohl proklít nazpátek.

„Nemůžeš si to prostě nakráčat do mého obchodu a zeptat se mě na spojení. Klientela v mé prodejně očekává jistou zákaznickou zkušenost a ty si tam jen tak přijdeš a skočíš jim do řeči? Nu, musíš přece chápat, jaký to asi zanechá dojem. S vaší rodinou se nikdy žádný čarotvůrce nespojil. Opravdu si myslíš, že bychom s tím začali zrovna teď, potom co jste naše město protáhli bahnem?“

Gavinem lomcoval vztek. Soustředil se na čarokámen na svém levém prostředníčku.

Đáblův chřtán by Osmandu Walshovi přilepil jazyk ke spodnímu patru, takže by pro něj veškeré mluvení po celý den představovalo příšerná muka. To by mu patřilo, tomuhle chlapovi, který se tak lehkovážně oháněl krutými slovy, i když Osmand by ho určitě proklel taky.

Přesto se Gavin přinutil zařatou pěst uvolnit. Nemohl něco takového udělat tady, na sestřině svatbě. Pomstí se tak, že turnaj vyhraje.

„Samozřejmě, já to chápu,“ řekl, co nejuctivěji to šlo, a pak odpochoďoval pryč. Snažil se to všechno vytěsnit, všechny ty lidi, všechen hluk. Myslel si, že jenom tak dokáže zůstat v klidu.

Takže když začala ta rvačka, Gavinovi pár vteřin trvalo, než si uvědomil, že ji vyprovokoval jeho mladší bratr.

Koutkem oka zahlédl všeríkající bílý záblesk sesílaného kouzla a otočil se právě včas, aby uviděl, jak se Fergus na mechem porostlých schodech do společenského sálu, přímo na očích všem okolostojícím, vrhá na nějakého tmavovlasého ženichova bratrance a místo mágie používá staré dobré pěsti.

„Odvolej to!“ vřískl Fergus a popadl toho kluka za klopy saka.

„Tvoje ségra není žádná Payneová,“ ucedil kluk a z hlasu mu číselo pohrdání. „A nikdy nebude.“

Fergus ženichova bratrance s neurčitým zavřeštěním shodil na zem, oba se svalili na chodník a davem se prohnala rozmazaná šmouha složená ze seslaných kouzel a máchajících pěstí. Celý výjev s obrovským nadšením sledovali lovci kleteb, kteří výskali a pokřikovali, jako by se dívali na nějaký sportovní zápas. Shluk čumilů oslnily blesky několika fotoaparátů.

Gavin věděl, že až tohle celé skončí, Ilvernath bude z potyčky vinit Grieveovy — stejně jako je vinil z toho, že se teď o město zajímal zbytek světa. Bylo mu jasné, jak ta historka bude vypadat: rvačka na svatbě, další ostuda, další skandál.

Ledaže by pozměnil, jak to dopadne.

Gavin se zadíval na veliký zlatý pečetní prsten na svém prostředníčku osazený křiklavým kamenem, který tlumeně zářil obecnou mágií. Všechn vztek posledních několika minut se přes něj převalil jako vlna a on seslal kouzlo, kterým byl čaroprsten nabitý.

Bylo to jednoduché Zůstaň třetí třídy — obyčejnější alternativa módního Ani hnout —, ale svůj úkol splnilo. Oba chlapci od krku dolů zkameněli a okolo nich ve vzduchu pableskovaly chomáčky bílé magie, které je udržovaly na místě.

„Hej!“ vyštěkl Fergus. Jeho bledá pleť, tolik podobná té Gavinově, zrudla a pod okem se mu začala vybarvovat pěkná modřina. „Tos udělal ty?“

„Ne!“ Payne se do něj zabodl pohledem. „Myslel jsem, že Grieveovi mágii skoro ani neuměj používat.“

Gavin si stoupl mezi ně a zadíval se tomu Payneovic klukovi do očí. „To sis myslel špatně.“

Kouzlo vyžadovalo spoustu sil, protože ani jeden z chlapců takhle znehybněný být nechtěl, ale stálo to za jiskřičku neochotného respektu, kterou zahlédl v jejich očích. Knedlík, co měl Gavin v krku, se uvolnil ve chvíli, kdy Roland Payne vzal Callistu za ruku, něco jí zašeptal a její ztuhlá ramena povolila.

Vypadalo to, jako by si svatební hosté okolo nich hromadně oddechli, zatímco lovci kleteb se tvářili zklamaně. Gavin po nich opovržlivě loupal očima. Většina z nich vypadala jako typičtí turisté, ovšem jedna žena z davu vyčnívala. Měla na sobě tmavomodrý kalhotový kostýmek, černé vlasy stažené do nízkého uzlu, a dívala se *na něj*. Nepozorovala ho úplně